

Sygn. akt VI Ka 367/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w E. VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca: SSO Elżbieta Kosecka - Sobczak (spr.)

Sędziowie: SSO Irena Linkiewicz

SSO Irena Śmietana

Protokolant: P. P.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w E. J. H.

po rozpoznaniu dnia 16 października 2018r., w E. sprawy:

S. K. (1) s. E. i H. ur. (...) w E.

o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w E.

z dnia 10 maja 2018 r., sygn. akt II K 75/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. Z. 147,60 zł brutto za obronę udzieloną skazanemu z urzędu przed sądem II instancji,

III. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.

Sygn. akt VI Ka 367/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w E. z dnia 10 maja 2018r. w sprawie II K 75/18 na podstawie art. 569 § 1 kpk w zw. z art. 85 § 1 i 2 kk w zw. z art. 85a kk w zw. z art. 86 § 1 i 4 kk połączono kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w E. w sprawie II K 726/15 i wyrokiem Sądu Rejonowego w E. w sprawie II K 896/15 i wymierzono skazanemu S. K. (1) karę łączną 3 lat pozbawienia wolności; rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach jednostkowych uznano za podlegające odrębnemu wykonaniu; na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono skazanemu S. K. (1) okres pozbawienia wolności w sprawie II K 726/15 od dnia 17.01.2018 r.; a na podstawie art. 572 kpk umarżono postępowanie o wydanie wyroku łącznego odnośnie wyroków Sądu Rejonowego w E. w sprawach VIII K 773/13 i II K 255/15.

Ponadto orzeczono o kosztach za obronę udzieloną skazanemu z urzędu i zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca skazanego i podnosząc w oparciu o art. 438 pkt. 4 kpk zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary łącznej, to wniósł o zmianę wyroku i wymierzenie kary łącznej z zastosowaniem pełnej absorpcji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę skazanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził przewód sądowy gromadząc materiał dowodowy pozwalający na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, w tym m.in. odpisy wyroków, opinię o skazanym z jednostki penitencjarnej i informację z K. o osobie skazanego.

Ustalenia faktyczne, które poczynił w sprawie sąd I instancji, nie wykraczają poza granice swobodnej oceny dowodów. Poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazała błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna była ze wskazaniami wiedzy, w zakresie orzeczonej kary łącznej uwzględniała okoliczności dot. celów tej kary, znajdując swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu orzeczenia.

W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy wskazał jakie fakty uznał za ustalone, na czym opierał poszczególne ustalenia, a następnie wskazał prawidłowe zdaniem Sądu Okręgowego wnioski jakie wyprowadził z dokonanych ustaleń w zakresie przyjęcia wymiaru kary łącznej wobec skazanego S. K. (1).

Przechodząc do omówienia zarzutu dot. orzeczonej kar łącznej, to wskazać należy, iż podstawą apelacji z art. 438 pkt. 4 kpk może być zarzut rażącej niewspółmierności kary, przy czym do rażącej niewspółmierności kary dochodzi jedynie wówczas gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary łącznej. Stwierdzić także należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale o różnice tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można – również w potocznym tego słowa znaczeniu – „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować (OSNPG 1974/3-4/51; OSNPK 1995/6/18). Co prawda ustawodawca nie wskazuje wprost jakie różnice między karą dotychczas wymierzoną a tą którą należałoby wymierzyć traktuje się jako „różnice tak zasadniczej natury”, ale w treści orzeczeń sądów wyższych instancji przyjmuje się różnice co najmniej kilku miesięcy przy karach orzeczonych do roku, czy co najmniej pół roku czy roku, przy karach orzeczonych w wyższym wymiarze. Przy czym w niniejszej sprawie, gdy suma kar łącznych wymierzonych wyrokami jednostkowymi, a więc kara łączna jaką mógłby orzec sąd w maksymalnej wysokości, to wyniosła 3 lata pozbawienia wolności i sąd I instancji taką karę łączną 3 lat pozbawienia wolności orzekł, to z uwagi na informacje wynikające z opinii o skazanym, z informacji z K. i co do czasu czynów oraz ich kwalifikacji a wynikających z treści jednostkowych wyroków, to kara łączna 3 lat pozbawienia wolności nie może być postrzegana jako kara rażąco surowa.

Należy tu stwierdzić, że skarżący niezasadnie wyeksponował opinię o skazanym z jednostki penitencjarnej wskazując ją jako podstawę do obniżenia kary łącznej, nie dostrzegając tego, że z opinii tej wynika, że skazany był raz karany dyscyplinarnie czy też, że karę odbywa w systemie zwykłym i nie jest zainteresowany zmianą systemu odbywania kary, że deklaruje przynależność do podkultury przestępczej grypsujących, co nie do końca przekonuje, że cele resocjalizacji w stosunku do skazanego w znacznej mierze zostały już osiągnięte, co pozwala na zastosowanie pełnej absorpcji przy kształtowaniu kary łącznej. Ponadto to nie tylko zachowanie w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności jest jedynym czynnikiem, który należy brać pod uwagę przy kształtowaniu kary łącznej. Skazany przecież dopuścił się – wbrew stanowisku skarżącego o podobieństwie działania- różnych przestępstw (z art. 204§1 i 2 kk w ramach czynów ciągłych, z art. 59 ust. 1 i 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 207§1kk, z art. 190a§1kk i innych) przypisanych mu wyrokami w sprawach jednostkowych, a popełnił je – nie w bliskości czasowej- ale na przestrzeni 4 lat. A te czynniki, a nadto również wielokrotna karalność, mimo opinii z jednostki penitencjarnej określającej zachowanie skazanego jako właściwe (a nie dobre czy bardzo dobre lub wzorowe), nie pozwala na zastosowanie

zasady łączenia kar we wnioskowanym przez skarżącego wymiarze z zastosowaniem zasady absorpcji. Sytuacja taka, by uwzględnić wnioski obrońcy skazanego co do korekty kary łącznej z pkt. I wyroku, zdaniem Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie, przy uwzględnieniu wszystkich ww czynników, nie zachodzi.

Rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku wskazał jakie okoliczności uwzględnił wymierzając skazanemu w pkt. I karę łączną 3 lat pozbawienia wolności. Należy przypomnieć, że sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (tzw. absorpcja) do ich sumy (tzw. kumulacja). Te granice stanowią skrajne możliwości wymierzenia kary łącznej, zaś sąd ma możliwość wymierzenia kary łącznej mieszczącej się między tymi skrajnymi granicami (tzw. asperacja). Należy też zaznaczyć, że na wymiar kary łącznej nie ma już wpływu ani stopień zawinienia z jego funkcją limitującą, ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw. Decydujące znaczenie ma zaś wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Ponadto wymierzając karę łączną w ramach wyroku łącznego i oceniając zachowanie skazanego należy brać też pod uwagę czy oprócz popełnieniu czynów przypisanych mu w wyrokach jednostkowych podlegających połączeniu to czy skazany popełnił inne przestępstwa. Tymczasem popełnienie wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (orzekania kary łącznej w wysokości kary najsurowszej orzeczonej za zbiegające się przestępstwa). A skoro z informacji z K. (k.42-43) wynika, że skazany był jeszcze 5-krotnie skazywany za inne przestępstwa, niż te, które zostały objęte karą łączną w omawianym wyroku łącznym, to okoliczność ta miała duże znaczenie dla wymierzenia skazanemu kary łącznej przy zastosowaniu zasady kumulacji.

Konkludując stwierdzić należy, iż wymierzona skazanemu S. K. kara łączna 3 lat pozbawienia wolności jest sprawiedliwa i uwzględniająca zarazem wszystkie dyrektywy wymiaru kary łącznej, w tym uwzględniająca opinię o skazanym z jednostki penitencjarnej i jego dotychczasową łączną 7-krotną karalność. W ocenie Sądu Okręgowego tak ukształtowana represja karna stwarza możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych w zachowaniu oskarżonego. Poza tym kara w tym wymiarze będzie oddziaływała właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstraszenie innych od popełniania wielu przestępstw.

Nie stwierdzając zatem w zaskarżonym wyroku nieprawidłowości co do wysokości orzeczonej kary łącznej, Sąd Okręgowy na mocy art. 437§1 kpk utrzymał orzeczenie w mocy, jako w pełni słuszne i trafne.

Mając na uwadze obecną sytuację materialną skazanego Sąd Okręgowy zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a nadto zasądził od Skarbu Państwa koszty za obronę udzieloną skazanemu z urzędu przed sądem II instancji.